

[Sigsgaard.]

at ramme almindelige mennesker, der kun har lidt gæld i deres hus. Forslaget ville ikke gøre det væsentlig dyrere at bosætte sig i parcelhus, når det gælder almindelige mennesker, for husenes og grundenes pris ville selvfølgelig falde. Men de velhavere, der i dag alene har fordel af privilegiet, ville miste deres fordel. Hvis man gennemførte det forslag, burde boligsikringsordningen udvides til også at omfatte parcelhuse. Derved ville man nå frem til, at de dårligst stillede parcelhusejere ville komme til at bo billigst og de velhavende dyrest. I dag er forholdet vanvittigt nok lige det omvendte.

Regeringsforslagene som helhed forstår jeg som starten på en ny boligpolitisk kurs, der desværre nok ikke går i social retning. Fattigdommen og uretfærdighederne i dag kommer tydeligst frem på boligområdet. Kapitalismen medfører, at politikerne tolererer, at tusinder af mennesker lever i usle saneringskvarterer, samtidig med at der gives kæmpetilsbud til velhavende villaejere. Det problem løses ikke af forslagene. Deres virkning bliver vel i øvrigt, at kreditgivningen til langvarige forbrugsgoder bliver begrænset til fordel for mere kortvarige varer. På den måde bliver spildet forøget, og den behovsfølelse, der er nødvendig for efterspørgslen, bliver stimuleret. Det må jo så være regeringens politik, og den er jeg fundamentalt uenig i.

På boligområdet bør almennyttigt byggeri favoriseres mere, og privat lejlighedsbyggeri bortset fra parcelhuse bør efter min opfattelse standses. De private lejligheder er overvejende spekulationsbyggeri. Af de pr. 1. oktober sidste år igangværende 1.396 boliger i privatbyggeriet i København, altså lejlighedsbyggeriet, var hele 70 pct. 1 og 2 værelser lejligheder, og til skyhøje priser, som alle ved.

Nu ved vi jo, at de små boliger er sundhedsfarlige for både børn og voksne, og derfor må den spekulation simpelt hen standses. Det, der er brug for, er en generel sænkning af renten for boligbyggeriet f. eks.

over en boligfond — der kan vælges andre veje selvfølgelig.

Den nuværende økonomiske politik har allerede medført, at standardforbedringerne i nybyggeriet er ophørt. Det siges udtrykkeligt i en ledende artikel i det sidst udkomne nummer af bladet Boligen. I den store boligudsendelse i TV blev det både sagt og dokumenteret, at boligmiljøet og boligstandarden er for ringe også i nybyggeriet. Der blev gennemgået forskellige nybyggerier, hvor man klart fik indtryk af at det står for ringe til med standarden, og alligevel føres der altså en økonomisk politik, der forhindrer en højnelse af denne standard.

Boligen bør ikke, sådan som statsministeren gjorde det i nytårstalen, betragtes som et forbrugsgode på linje med f. eks. bilen. Som det allervigtigste for mennesker overhovedet bør den betragtes som en socialkulturel samfundsydelse uafhængig af tegnebogens tykkelse hos den enkelte. Er der nogen som helst mening i, at lavtlønnede, pensionister, unge og enlige forsørgere skal bo ringere end direktører og departementschefer? Vi er jo dog enige om, at en betændt blindtarm, der tilhører en mindrebedrøvet medborger, bør opereres med lige så stor omhu som selveste boligministerens blindtarm. Hvorfor så ikke anlægge samme grundsyn på boligen? Er den mindre vigtig end hospitalsbehandling?

Som nævnt er et af vore helt store problemer jo byfornyelsen, og jeg skal tillade mig i den forbindelse at komme ind på en enkelt detalje — vi skal jo ellers ikke ved første behandling diskutere enkeltforhold. Efter lovforslaget om ændring af loven om kreditforeninger kan der gives særlig store lån bl. a. til mere omfattende modernisering af ældre beboelsejendomme. Hvis der ikke dér indføres en betingelse om, at områdets miljøkvalitet skal være passende høj med grønne områder, institutionsforsyning, legepladser osv., for at der kan ydes lån til sådanne moderniseringer, så tror jeg, at bestemmelsen vil være direkte byfornyel-